

ikke for vigtigt, at en stor Mængde Gaandsværkere vilde blive beskæftigede ved dette Arbejde paa en Tid, da der vel kunde være Anledning til at ønske dem mere Beskæftigelse, end de have. Endelig blev der dengang af Finantsministeren uden Modsigelse gjort opmærksom paa, at forsaavidt det blot gjaldt om at tillade den første Udstedelse af Obligationerne paa ustemplet Papir, havde Regjeringen den fornødne Myndighed, hvortil det, hvorom der var Tvivl, var, hvorvidt Regjeringen kunde indrømme Bemyndigelse til, at Transporterne skete paa ustemplet Papir. Derom sagde Finantsministeren: „Det er denne sidste Deel af Begunstigelsen, som Regjeringen kun har troet at kunne give ifølge Lov, hvorimod den almindelige Begunstigelse, at Actieselskaber kunne udstede deres første Actier paa ustemplet Papir, ifølge Grundlovens § 30 betragtes som Gjenstand for administrativ Afgjørelse.“ Dette mødte dengang ingen Modsigelse, og jeg seer heller ikke, at det efter Grundlovens § 32 kan modsiges. Den der omtalte Bevillingsmyndighed kan misbruges, og hvis det skeer, maae vi enten fjerne den Regjering, der misbruger den, eller drage den til Ansvar, men betage den Bevillingsmyndigheden kunne vi ikke, forinden der kommer en Lov, som forhindrer Regjeringen fra at benytte den, og netop paa Grund af denne Bevillingsmyndighed synes det, at Regjeringen, hvorledes Sagen end stiller sig her i Thinget eller under Lovens fortsatte Behandling, kan indrømme denne Bemyndigelse til at udstede Obligationerne paa ustemplet Papir. Dette vil den saa meget mere kunne gjøre, som en stor Deel af Laanet ifølge den nuværende Lovgivning ligestrem kan udstedes paa ustemplet Papir, idet der jo nemlig, hvorpaa det ogsaa er blevet gjort opmærksom, i Erdn. af 3die Decbr. 1828 hjemles Stempelfrihed for Laan til Kirker, Skoler, Hospitalet, Tugt- og Fattighuse, og der stiges udtrykkeligt paa samme Sted i den nævnte Forordning, at Kjøbstæder og andre Communer ingenlunde kunne gjøre Fororing paa hine Begunstigelse undtagen med Hensyn til deres Kirke, Fattig- og Skolevæsen. Nu er det jo imidlertid givet, at en stor Deel af Laanet, vistnok over 800,000 Rd., eller hentmod 1

Million, skal bruges til et Communehospital, hvilket jo maa høre ind under den nævnte Bestemmelse, og Communen kan altsaa, hvad den vistnok ogsaa vil, hvis man ikke bifalder Loven som den er forelagt, inddele Laanet saaledes, at det, der behøves til Hospital, bliver et særskilt Laan, hvortil Communen da kan bruge fritagelse for Stempelpapir. Naar imidlertid baade en tidligere Finantsminister og den almindelige Lovgivning understøtter det, hvorom der her handles, saa forekommer det mig, at det er rigtigt og rimeligt, at Thinget letter Communen Sagens Gang ved at give Tilladelsen i det Omfang, Loven foreslaaer.

Sage: Ja, som allerede bemærket, er denne Bevilling allerede for en stor Deel hjemlet ved den bestaaende Stempelpapirsløvgivning, og den øvrige Deel er allerede tildeels hjemlet af Rigsdagen ved Loven af 7de Januar 1853, der omhandler Vand-, Gas- og Cloakanlægget. Cloakanlægget kom nemlig ikke istand, og som Følge deraf har Kjøbenhavn Commune ikke benyttet den hele Sum af $3\frac{1}{2}$ Million, men kun 3 Millioner, og det, hvorom der altsaa nu er Spørgsmaal, er kun at give en Fortsættelse af den Bemyndigelse, der allerede er givet. Det synes mig dog virkelig, at det vilde være overmaade haardt, om man her paa engang vilde forandre det Princip, man har lagt til Grund for Loven af 7de Januar 1853. Jeg troer, at en Regjering kan forandre mange Ting i sin Styrelse, men jeg troer ogsaa, at der er Meget, som maa være traditionelt, naar ikke en Regjering skal rystes i sin Grundvold; jeg troer ligeledes, at den lovgivende Forsamling maa have noget Traditionelt, og at Intet mere vil nedsette den i den offentlige Mening, end naar den den ene Dag siger Et, den anden et Andet. I Spørgsmaal, hvor voldsomme Lidenskaber kunne komme i Bevægelse, saaledes som naar f. Ex. en Sag havde været et vigtigt Spørgsmaal paa Valgdagen, kunde en sliq Usikkerhed blive forklarlig. Men man kan dog vel ikke sige, at det nye Folkething i den Henseende staaer paa en anden Grundvold end det Folkething, der i 1853 tog en lignende Beslutning.